HOT NEWS

Sgt. Pepper's Jazz-Club ENKHUIZEN

Zondag 18 januari
Jazz Steps ft. Jacqui Martin
zie pagina 15

Zondag 15 februari
Jay Jay's Border Jazzmen &
de Choo Choo Sisters
zie pagina 16

Zondag 15 maart
Hot Jazz Ambassadors
zie pagina 17

Zondag 15 maart
Jonny & The Jazzuits
zie pagina 18

28 Jazz op reis
Corsica

19 Bing Crosby

29 Jacintha sprak met
Jurie de Boer

Jaargang 22, nummer 1, januari 2015

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Intro

Er is weer een begrip bijgekomen in de muziek: guilty pleasure. Als je het letterlijk vertaalt, betekent het schuldig genoegen. Wat er bedoeld wordt, is dat je iets leuk vindt, wat je niet leuk moet of mag vinden. Bijvoorbeeld iemand die in zijn kringen bekend staat als een rasechte operaliefhebber, maar stiekem muziek draait van Dries Roelvink of zoiets. De opera-elite hoort dat blijkbaar niet te doen. Eigenlijk vind ik dat onzin; als je plezier beleeft aan wat voor muziek dan ook, dan is dat toch prachtig!Ik moet trouwens wat bekennen: ik heb ook zo'n guilty pleasure. Ik ben namelijk dol op kerstliedjes en kerstfilms. Er kan mij niet genoeg sneeuw, rendieren, pakjes, haardvuur, vrede op aarde en wat dies meer zij voorbijkomen! Over plezier beleven aan muziek gesproken. Op een poster werd een optreden aangekondigd van een groep, die experimentele abstracte jazz ging spelen. Muziek, die waarschijnlijk maar weinig mensen zou aanspreken. Geen flauw idee wat ik me daarbij moest voorstellen, maar nieuwsgierig was ik wel, dus toog ik op een regenachtige avond naar de bewuste locatie. Er waren vier muzikanten: een bassist, eentje met een tamboerijn, een fluitist en iemand met een paar klankschalen – een niet gebruikelijke, beetje vreemde combinatie. Zo'n dertig mensen waren op de aankondiging afgekomen. Het optreden begon precies op tijd. Na een minuut of vijf wilde ik eigenlijk al weg. Niks voor mij, deze muziek. Ik vond het eerlijk gezegd een grote pot met herrie. Iemand fluisterde dat de klankschalen er zo goed bij pasten en dat die niet alleen mooi klonken, maar ook heilzaam waren voor het lichaam, speciaal voor de organen. Nu gun ik ieder zijn genoegen, schuldig of niet, maar deze kakofonie kon volgens mij niet gezond zijn. Gelukkig duurde het maar drie kwartier. Na afloop werd er over de muziek gediscussieerd. Een aantal vond het moeilijk en weinig toegankelijk, de meesten hielden zich op de vlakte en maar een paar mensen waren helemaal lyrisch over het optreden. Thuisgekomen bleek, dat de klankschalen toch wat met me gedaan hadden: mijn nieren draaiden namelijk overuren. Of zou dat van de Spa rood komen?

Namens de redactie wens ik u een goed, gezond en vooral muzikaal 2015 toe.

Nelleke van den Anker

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar (Voor een (echt)paar € 25,-). Opzeggen voor 1 november van het lopende kalenderjaar; na die datum geldt een stilzwijgende verlenging voor het volgende jaar. Entreeprijzen donateurs: € 6,-, niet-donateurs: € 12,-. : Interesse in een Goldcard, neem dan contact op met het bestuur. Het IBANnr. van Sgt. Pepper's Jazz-Club is: **NL25INGB0007320354**.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:
Jacintha Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Nelleke van den Anker

Ereleden bestuur: Harry Jans, Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.
Medewerkers van verdienste:
Helma Mol, Jaap Robijn, Ad Schager, Dick Turksma (hoofdredacteur en vormgever Hot News).

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:
0228 - 31 47 91
Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:
06 - 27 82 39 29
Sgt. Pepper's Jazz-Club
Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter, muzikale contacten
Gerrit Piso	bestuurslid en pr
René Slagers	secretaris
Kees Knijnenburg	penningmeester

Niets uit dit blad mag worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie-adres
Sgt. Pepper's Jazz-Club:
Zuider Havendijk 60
1601 JD Enkhuizen
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Correspondentie-adres
Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Talingshof 8 1602 NX Enkhuizen

Opmaak en dtp:
Jurie de Boer
Druk:
Harry Posthumius

Skroiverai van het bestuur

In 2015 al weer het 23ste bestaansjaar van uw club. Dus, allereerst wensen wij u hele fijne kerstdagen en een zeer voorspoedig, gezond en swingend 2015 toe. Het programma voor 2015 is klaar en het swingt aan alle kanten. Zomaar enkele namen: uit Denemarken Doc Houlind All Stars, een zeer jonge formatie The Red Dice Jazzband en uit Engeland de Savannah Jazzband. Maar eerst krijgen we op 18 januari de swingformatie Jazz Steps met zangeres Jacqui Martin en als gastsolist Jonny Boston, beiden uit Engeland. Op 15 februari heten wij de Jay Jay's Border Jazzmen welkom met -daar zijn ze weer- de Choo Choo Sisters.

Speciaal: 15 maart: Release cd Jonny & The Jazzuits
De clubmiddag 15 maart raad ik u zeker aan om bij te wonen. Zoals u verder in dit blad kunt lezen, spelen de Hot Jazz Ambassadors met als tweede band, niet minder dan Jonny Boston met zijn Jazzuits. Dit wordt een bijzondere middag, want de nieuwe cd van Jonny & The Jazzuits wordt ten doop gehouden in onze de jazzclub. Een geweldige primeur en eer dus. De cd is getiteld "Psalms, Hymns & Spiritual Songs". Als u naar de site van Jonny gaat, kunt u alvast even proeven aan deze nieuwe geluidsdrager. Vanzelfsprekend zal de cd deze middag te koop zijn.

New Year's Jazz Event - Een grandioos muziekspektakel
Zaterdagavond 3 januari treden 7 (!) Enkhuizer bands op in de Nieuwe Doelen; enigszins in de traditie van de beruchte 'Jazz uit z'n Dak'-concerten uit de jaren negentig van de vorige eeuw. Welke bands kunt u horen en zien: Freetime Old Dixie Jassband, Herringtown Jazzband, Lollapalooza, Jazzpiration, 't Heeren Accoord, Elephant House Jass Band en The Revivalists. En de koek is nog niet op, want uit Engeland schuift een tweetal geweldige zangeressen aan: Dorien de Wit en Christine Tyrrell. De avond vangt aan om 20.15 uur.

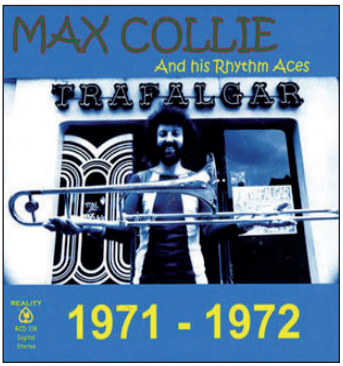
Lazy Sunday Jazz Brunch
En…. heeft u dan nog niet genoeg van de muziek, de dag erna – zondag 4 januari - bent u welkom op de MS Friesland, voor een niet te versmaden jazzbrunch. Hierbij kunt u elkaar - alsnog - de hand schudden en Nieuwjaarswensen uiten, onder het genot van een jazzy sound. Het schip ligt nabij Tussen Twee Havens - achter het VVV-kantoor - en dichtbij het NS-station in Enkhuizen. De brunch vangt aan om 11.30 uur.

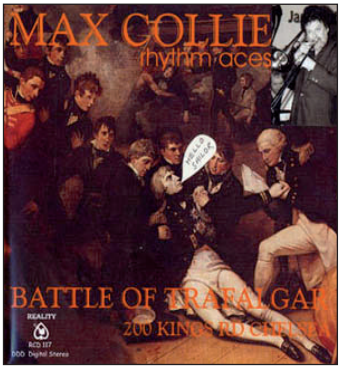
Kaarten kopen of reserveren met korting
Een kaart voor het New Year's Jazz Event op zaterdagavond kost € 12,50 p.p., korting: donateurs van Sgt. Pepper's Jazz-Club en/of het Jazzfestival slechts € 10,= p.p.
Een kaart voor de Lazy Sunday Jazz Brunch op zondagmiddag kost € 17,50 p.p., korting: donateurs van Sgt. Pepper's Jazz-Club en/of het Jazzfestival slechts € 15,= p.p.
Voor één of beide evenementen kunt u kaarten bestellen via de site van de club, menu Informatie en klik op 'kaarten bestellen'. Uw kaart(-en) liggen de avond klaar in de Nieuwe Doelen of – als u alleen naar de brunch gaat – de volgende dag op de boot. Tevens kunt u op de clubmiddag van 21 december, kaart(-en) kopen voor één of beide evenementen, of anders bij De Wit Beeld, Geluid en Witgoed, Westerstraat 37-39 in Enkhuizen. Wilt u verdere informatie: bel naar 0228-315544 en lees de Nieuwsbrieven van de club.
Let op: dit evenement valt niet onder de entreeregeling van reguliere clubmiddagen.

Adverteerders Hot News 2015
Een blad als dit, zonder adverteerders is niet mogelijk. Wij willen alle adverteerders geweldig bedanken voor hun medewerking. En voor u: koop hun winkel leeg!

Clubcard
De Hot News editie nr. 1 van 2015 is extra vroeg aan u verzonden, dus lekker lezen onder de kerstboom. U vindt in het blad tevens uw clubcard(-s) 2015. Wees er zuinig op.

Max Collie
In de zomer van 2014 bezocht 'onze' clubdonateur Jacqueline Rietbergen Max Collie in het verzorgingstehuis in Engeland. Hierbij het verslag van Jacqueline: "In het voorjaar zijn wij via het clubblad op de hoogte gebracht van de slechte lichamelijke toestand van Max Collie. Eind juli heb ik Max Collie opgezocht in het verpleeghuis in Brighton, waar hij na zijn hersenbloeding nu woont. Hij wordt heel goed verzorgd. Max maakt het naar omstandigheden goed. Hij kan met hulp wat lopen. Helaas hoort hij zo slecht dat hij zelfs met een koptelefoon op geen muziek meer kan luisteren. Zijn prachtige trombone ligt pontificaal in de gezamenlijke huiskamer te pronken. De mooie foto's van de Max Collie Rhythm Aces gemaakt tijdens diverse Jazzfestivals, met dank aan Norbert Reijngoud, vond hij heel erg leuk. Hij herkende alles!", aldus Jacqueline.

Help de familie van Max Collie en koop een cd van de Rhythm Aces!
De kosten voor de goede verzorging van Max Collie in Engeland zijn zeer hoog. De familie van Max probeert door de verkoop van 2 verschillende cd's, de financiële druk te verlagen. De eerste: 'The Battle of Trafalgar'. Vaak genoemd als Max's beste liveopname. De tweede (dubbel cd, live en studio) is getiteld '1971-72'. Kortom, een must voor de liefhebber van de Max Collie Rhythm Aces! U kunt bestellen door € 17,= per cd over te maken op IBAN GB49NWBK50410146010815, ten name van Amber J. Collie. Vermeld daarbij tevens de code van de Swift BIC: NWBKGB2L. Dit bedrag is, per cd, inclusief verzendkosten. Vergeet u niet uw naam en adres door te geven, alsmede welke cd ('s) u wilt hebben. Namens de familie Collie alvast dank voor uw bestelling!

When I leave the world behind...
Zondag 2 november overleed de Britse jazzklarinettist Acker Bilk op 85-jarige leeftijd, na een lang ziekbed. Bernard Stanley Bilk nam in zijn jeugd de bijnaam Acker aan, 'maat' in het dialect van zijn geboortegrond Somerset. Hij maakte, met zijn kenmerkende bolhoed en sik, carrière in de jaren '50 en '60, vaak onder de naam Mr. Acker Bilk. Zijn grootste hit kwam in 1961, het melancholische nummer werd uitgebracht als titelsong van de BBC-serie 'Stranger on the shore' en de single werd onder die naam wereldberoemd. Het nummer stond 55 weken in de Britse hitlijst en Bilk werd de eerste Britse artiest die op nummer één kwam te staan in de Amerikaans hitlijsten. Bilk leerde in zijn diensttijd klarinet spelen, nadat hij een instrument had geleend van een andere militair. Hij zei altijd dat zijn unieke geluid was te danken aan het feit dat hij als kind een deel van een vinger had verloren bij het sleeën en twee tanden bij een vechtpartij op school. Een van zijn beste formaties was, mijns inziens, Acker Bilk and his Paramount Jazzband, met onder andere singer and swinger Ron McKay op drums. In 2001 werd Bilk door koningin Elizabeth geridderd voor zijn muzikale verdiensten. Zijn laatste optreden was in augustus 2013.

Een verzoek: toon uw clubcard!
Hoewel we trouwe bezoekers (her-)kennen, wordt het voor de bestuursleden wel eens moeilijk om gezichten en namen te onthouden. Hoe kan dat ook anders, als grootste club van Nederland! Dus bent u de trotse bezitter van een reguliere card of een goldcard, laat u deze dan wel zien bij de kassa; Wij zijn gerustgesteld en hoeven niet achter u aan te lopen voor controle.

Sgt. Pepper's Goldcard
Dit is een geslaagd succes en ik kan u aanraden om ook over te stappen. U betaalt één jaarbedrag met een fikse korting op de entreeprijs. Geen wachttijden meer bij de kassa, geen gewissel of gedoe met geld. Alleen even uw Goldcard laten zien, dat dan weer wel. Heeft u interesse om over te stappen, neem dan contact op met het bestuur.

Enkhuizer Jazz Archief
Heeft u nog jazzspullen uit het verleden, met name over de jaren 1974-1978, knipsels, foto's, video- of filmbeelden of andere hebbedingetjes die u wilt 'storten' in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

42ste Jazzfestival Enkhuizen
Jawel, dat komt er ook weer en wel van 4 tot en met 7 juni 2015.

Spelregels bij het jaarlijkse donateursbedrag
Opzeggen vóór 1 november van het lopende kalenderjaar, anders volgt stilzwijgende verlenging. Dit geldt zowel voor de donateurs die - nog - per nota betalen, alsmede die een machtiging hebben getekend. Zegt u na die datum op, dan maken wij onnodig kosten, die wij aan u moeten doorberekenen. Heeft u een machtiging ondertekend, waarvoor dank, dan machtigt u tot wederopzegging Sgt. Pepper's Jazz-Club, om van uw bank- of girorekening de jaarlijks verschuldigde bijdrage af te schrijven. Indien u het niet eens bent met de afschrijving, dan heeft u het recht het bedrag binnen 30 dagen, zonder opgave van een reden, ongedaan te maken. Dat u het weet.

Jazz op Radio Enkhuizen
Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdagavond presenteert 'onze' Wim Keller - tussen 19.00 – 21.00 uur - een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio, getiteld 'We call it music, Jazzmusic'. Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether zijn, is er nog geen man overboord: via internet kunt u de live-opname en het programma op dinsdagavond rechtstreeks beluisteren. Klik naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. Waar u ook bent op deez' aardkloot: veel luisterplezier.

Sam Verbeek

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburg
DzSoft (database advice)
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed
Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Hr. Scholten, Hoorn

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

HoT Swing & Boogie All Stars & The Old Fashioners Reunion Band

Zondag, 12 oktober zou een gedenkwaardige jazzclubmiddag worden. Niet alleen een mij volkomen onbekend boogie woogie combo, maar ook nog - t.g.v. het 40-jarig bestaan -, een reünie optreden van ons huisorkest The Old Fashioners (T.O.F.). Dubbel interessant was het voor mij, om gebruik te maken van de faciliteiten van Temme DVD, om het geheel op video vast te leggen en enkel e interviews te verzorgen. Eerstdaags kunnen we het als document zien op You Tube. Wij waren dus vroeg in het Peperhuis en behalve de cast van The Hot Swing & Boogie All Stars, waren er nauwelijks bezoekers aanwezig, dus konden wij met ons interview aan de slag en gingen lekker buiten in het zonnetje beginnen met de Amerikaanse gastsolist Carl Sonny Leyland en de leider van de All Stars, Eeco Rijken Rapp. Carl bleek een vlot pratende causeur te zijn en vertelde van zijn jeugd in Southampton en emigratie naar de USA, waar hij in New Orleans met de blues en boogie woogie muziek in aanraking kwam. Eeco vertelde, dat hij eerst klassiek piano had gestudeerd, maar later gegrepen werd door de opwindende klassieke boogie woogie vertolkers, Meade Lux Lewis, Albert Ammons en Pete Johnson. Maar dat hij zich ook bekwaamde in het spel van de stride pianisten Fats Waller en James P. Johnsons. Inmiddels begon het aardig vol te lopen in het Peperhuis en je kon eigenlijk al aan de atmosfeer proeven dat het een bijzondere middag zou worden. We hadden nog even tijd en ook Sam Verbeek werd voor de microfoon gehaald om toe te lichten, hoe zijn jaren bij de T.O.F. waren verlopen. Hij vertelde dat het initiatief van T.O.F. eigenlijk van Leo Haemels kwam, de bekende bandleider, die enkele jaren geleden is overleden en dat het reizen de laatste tijd wat bezwaarlijk werd om met regelmatig optreden door te gaan, maar een enkele keer per jaar - getuige het optreden tijdens het Enkhuizer Jazzfestival -, willen ze zo lang mogelijk blijven doen. Klokslag 2 uur begon het boogie woogie optreden van de All Stars in het inmiddels volle Peperhuis, er was geen stoel meer vrij, met een spetterend duet van Carl en Eeco: de kraker Honky Tonk Train Blues. Daarna ging Carl nog een tijdje door en toverde de ene na de andere compositie uit zijn koker, waarbij hij af en toe ook nog aardig met zijn Amerikaanse accent(slang!!) een blues zong. Met de All Stars van Eeco speelde het quartet nog een

Foto: Foppe Kooistra

Foto: Foppe Kooistra

vervolg even terug kijken

aantal stukken en liet ook Eeco zich niet onbetuigd in James P. Johnson's 'Carolina Shout'. Het Peperhuis was inmiddels overvol en in allerijl werden er stoelen gehaald om toch nog maar wat zitplaatsen te creëren. Geweldig was het gezamenlijk optreden van de front sectie van T.O.F. - Johnny Boston, Richard Heeres en Sam Verbeek - met de All Stars; zij speelden vier nummers alsof zij nooit anders, dan met elkaar, gespeeld hadden. Het tweede gedeelte van de middag was toebedeeld aan The Old Fashioners, speciaal voor dit optreden was Johnny Boston gekomen als vervanger van de zieke Jeroen de Graaf. Het optreden van T.O.F. - tijdens het laatste jazzfestival – had ik gemist, maar dit loog er niet om. Het aantal geproduceerde decibels was tot ver in de omtrek van het Peperhuis te horen, want toen wij, na een half uur 'toch' vertrokken en naar de auto liepen was het buiten in het stille Enkhuizen beter te beluisteren dan binnen. Ik heb begrepen, dat er aan het eind van het optreden nog een jam-session is gehouden tussen de Hot Swing & Boogie All Stars en The Old Fashioners en dat zal het feest volledig gecompleteerd hebben. Een geweldige clubmiddag!!

Addendum: Tijdens het optreden werd er wel melding gemaakt van een aanrijding op de parkeerplaats, waarbij de eigenaar van de aangereden auto in eerste instantie zijn eigen kenteken niet herkende. Het tweede is nog ludieker: het verloren gehoorapparaat is nooit meer opgevraagd!!

Wim Keller

The Revivalists 16 november 2014

Sinterklaas had voor Sgt. Pepper een geweldig cadeau meegenomen en er hoefde niet tot 5 december gewacht te worden, om te mogen uitpakken: ….. The Revivalists, een voortreffelijke band met vader en zoon Jaap de Wit, Coos Zwagerman, Jonny Boston en Hans Mantel. Keurig

Foto's Cor Dekker

geklede muzikanten, die garant staan voor top kwaliteit. Coos gaf aan, dat de start een beetje rustig en langzaam zou zijn, vanwege het optreden van de avond er voor, maar daarna stapte Jonny in 'This Train' en bracht het publiek in spirituele vervoering. Vervolgens …… Een up-tempo gospel 'What The Lord Has Done To Me'; een klassieke gospel – gebaseerd op een Zweedse folk-song – 'How Great Thou Art'; een prachtige ballad 'Rainin"; 'Let The Four Winds Blow', opgedragen aan componist Fats Domino, maar ook 'Moulin À Café' en 'Egyptian Fantasy' van componist Sidney Bechet. De gepassioneerde heren gaven – ieder - weergaloze solo's, waarbij ook de dansende sousafoon niet ontbrak. In de laatste set 'mochten' de colberts uit en werden - onder andere - stukken gespeeld van Count Basie, liepen de blazers een rondje door de zaal en werd 'If I Had A Hammer' enthousiast meegezongen. De cd werd regelmatig aangeprezen. Als slot, op verzoek: 'Lily of the Valley'; ook daarin werd het opgetogen publiek meegevoerd naar – al weer bijna - Kerstgedachten . Was u deze zondagmiddag niet in de gelegenheid om in het Peperhuis te zijn?..... Lees de Skroiverai in deze HOT NEWS, want begin 2015 is er een herkansing, die u niet mag missen. Fijne Feestdagen!

Lies Turksma

Alcoholische versnaperingen in New Orleans

Nadat in de vorige editie van Hot News (nr. 21-4) de keuken van New Orleans is besproken maken we deze keer ruimte voor een kennismaking met heerlijke cocktails uit de 'Big Easy'.

Sazerac: Whiskey,Bitters en Absint

Coquetier

Op veler verzoek sluit ik dit artikel af met wederom een heerlijk gerecht uit N'awlins. Deze keer loopt u het water in de mond bij het lezen van het recept: 'Creoolse garnalen' .
Maar eerst dus enkele overpeinzingen over het 'geestelijk' leven in de stad. Iedereen weet dat mensen met een mediterrane achtergrond van een goed glas houden. Gecombineerd met de Mardi Grass mentaliteit mag het geen wonder heten dat New Orleans en drank van oudsher in één adem genoemd worden. De stad heeft o.a. een grote bijdrage geleverd aan de geschiedenis van de Amerikaanse cocktail. Volgens de overlevering is de naam cocktail zelfs in deze stad ontstaan. Rond 1803 komt het woord voor het eerst voor in documenten. De eerste cocktail is volgens de inwoners van N.O. de Sazerac, en zou gemaakt zijn door apotheker Antoine Amédée Peychaud. Zijn naam is tegenwoordig verbonden met de befaamde Peychaud bitters. De apotheker verkocht zijn bitters als medicijn tegen verstopping en serveerde het drankje in een eierdop of in het Frans een coquetier. Maar zoals zo vaak, spraken de inwoners van New Orleans dit vreemde woord verkeerd uit. Coquetier veranderde via cock-tay en uiteindelijk in cocktail. Door de jaren heen zijn er in de stad, naast de Sazerac, nog meer beroemde cocktails ontstaan, zoals Hurricanes en Ramos Gin Fizzes.

Hurricane cocktail

De Hurricane is vergeleken met de Sazerac - een nieuwkomer - en wordt gemaakt van passievruchten, bruine rum en citrussap. Hij is 'ontworpen' als lokkertje voor de Ierse pub van Pat O'Brien. De Hurricane was gelijk een groot succes en om dit te vieren ontwierp de bar voor deze cocktail een speciaal glas (zie foto). Dit glas gaat in Bourbon Street vaak over de toonbank, vooral in de kleine uurtjes. Pat O's heeft daarnaast nog andere dranken ontwikkeld met namen als Cyclone, Squall en Breeze. Tijdens de drooglegging ontstond in New Orleans een zeer geliefde variant op Brandy Alexander, namelijk Brandy Milk Punch. Dit was een van de eerste smoothies, met gebruikmaking van brandy, room, suikerstroop en ei. Een prima idee voor bij de brunch. Volgens plaatselijke tradities, waarbij 'vuurwater met vuurwater' wordt bestreden, is Brandy Milk Punch ook uiterst geschikt als anti katermiddeltje. Al kunnen we niet meer nippen aan verkoelende mint Juleps op de veranda van een plantage, er bestaat nog de steeds de mogelijkheid om op een hete zomerdag in New Orleans op een balkon in de Franse wijk te gaan zitten en met een glas in de hand de wereld te aanschouwen.

Mint Julep (Whiskey en mint)

Tot slot, zoals beloofd, een typisch New Orleans gerecht waarvan ik uit ervaring weet dat dit ook heerlijk smaakt in the hottest place in the North, Enkhuizen.

Creoolse garnalen
Het gebruik van garnalen in dit recept geeft, als zo vaak, aan dat er Spaanse of Siciliaanse koks in de keuken aanwezig waren op de dag dat dit recept ontstond.

Voor 4-6 personen.
Ingrediënten:

- 30 gram boter
- 1 grote groene paprika, kleingesneden
- 1 middelgrote uit, fijngesneden
- 2 stengels bleekselderij, fijngesneden
- 15 gram bloem
- 1 groot laurierblad
- 400 gram tomaten, kleingesneden
- 1 theelepel worcestersaus
- ½ theelepel gedroogde tijm
- ½ theelepel suiker
- 1 theelepel zout
- 6 druppels tabasco
- 1 kg niet te kleine garnalen, gepeld, darm verwijderd
- gekookte witte rijst

Bereiding:
Laat de boter smelten in een grote koekenpan en bak hierin de paprika, ui en bleekselderij in 5 minuten tot ze gaar zijn. Schep de bloem erdoor en blijf roeren tot deze bruin kleurt. Voeg alle overige ingrediënten - behalve de garnalen - en de rijst toe.
Verwarm alles al omscheppend tot het kookt en begint te binden. Draai het vuur laag en laat de saus afgedekt 30 minuten sudderen en op smaak komen. Schep vlak voor het serveren de garnalen door de saus en verwarm ze al omscheppend circa 3 minuten tot ze roze kleuren. Verwijder het laurierblad. Serveer het gerecht met de witte rijst.

Enjoy your meal.

Aart Lub

Bron: The food of New Orleans
ISBN: 9051218982

100ste Doctor Jazz Dag in Wageningen - 18 oktober 2014.

Zo'n kleine vijftig jaar geleden kon eigenlijk niemand van het nieuwe blad Doctor Jazz Magazine - dat toen nog bestond uit een gestencild blaadje met een bruine kaft - vermoeden dat de mijlpaal van de 100ste Jazz Dag gehaald zou worden. De toenmalige redactie vond, dat er voor de abonnees de ruimte geschapen moest worden, om met elkaar in contact te komen en door middel van uitwisseling en verkoop van grammofoonplaten, een ruimer inzicht in de geschiedenis van de jazz te krijgen en tevens als contact met andere liefhebbers en verzamelaars te fungeren. De eerste locatie werd gevonden in Boskoop en het succes van die bijeenkomsten werd, niet in de minste plaats, gerealiseerd door het optreden van gastorkesten, die op dat moment in de traditionele jazz in Nederland actief waren. Besloten werd, daar twee keer per jaar mee door te gaan. De mogelijkheid om er te komen werd voor mij gerealiseerd door de aanschaf van mijn eerste auto, een Renault Dauphinoise Break en ik heb met dat karretje heel wat jazzliefhebbers naar Boskoop vervoerd. Na ettelijke redactionele wisselingen bij Doctor Jazz, werd ook de locatie in Boskoop vaarwel gezegd en na enkele omzwervingen kwam de Doctor Jazz Reünie in Wageningen terecht, eerst in de Junushof en later in het Universiteits gebouw. In al die jaren heb ik eigenlijk maar een paar bijeenkomsten overgeslagen en hield ik de zaterdagen vrij om het evenement bij te wonen en de vrienden en kennissen te ontmoeten, die je in de loop der jaren had leren kennen en - niet in de laatste plaats - ook nog te proberen wat overtollige geluidsdragers aan andere liefhebbers te verkopen. Vanaf het begin was er namelijk ook een platenbeurs aan gekoppeld. Zaterdag 18 oktober j.l. was het dus zover; samen met Lies Turksma toog ik richting Wageningen en wij kwamen niet bedrogen uit.

Foto's: Foppe Kooistra *Lies en Wim aan tafel.*

Tafeltje was gereserveerd en de eerste begroetingen werden gedaan. De verkoop viel helaas tegen, maar de sfeer was uitstekend en wij voelden ons helemaal in ons element, temeer daar wij wat promotiemateriaal meegekregen hadden van Sgt. Pepper's Jazzclub en de laatste Hot News, die als warme broodjes van de bakker van eigenaar verwisselden. Onze vaste fotograaf Foppe Kooistra heeft een paar aardige plaatjes geschoten. Helaas hebben we het grootste gedeelte van de optredens gemist- de 'Unieke uitwisselmarkt' is in één van de bovenzalen (red.: Lies) -, maar de 'grote' zaal zat tot de nok toe vol en het publiek zal ongetwijfeld hebben genoten van de optredende orkesten. Tijdens deze muzikale middag werd de Doctor Jazz Award 2014 uitgereikt aan het echtpaar Ria en Wim Wigt, dat al veertig jaar, met een geweldige inzet en groot enthousiasme, Timeless vertegenwoordigt.

Uitreiking van de Doctor Jazz Award 2014

Complimenten ook aan de stichting Doctor Jazz, met name Ben Kragting jr., voor de organisatie van een perfecte viering van de 100ste Doctor Jazz Dag.

Wim Keller

Jazz Steps ft. Jacqui Martin special guest Jonny Boston

Zondag 18 januari 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Theo Beuker	- vibrafoon
Jacques Kingma	- contrabas
Henri van den Bos	- piano
Hans Bernard	- drums

Special guests:

Jacqui Martin	- zang
Jonny Boston	- alt saxofoon

De muzikale inspiratie van de Jazz Steps gaat terug tot de jaren dertig, met o.a. muziek van Benny Goodman. Het kwartet bestaat uit ervaren muzikanten, waarbij bassist Jacques Kingma een bekend gezicht is in de nationale- en internationale jazzscene. Zo speelde hij jaren bij Ted Easton's Jazz Band en begeleidde hij diverse Amerikaanse solisten op het label RIFF Records. Vanmiddag brengt de formatie een Lionel Hampton-project naar Enkhuizen, met vocale ondersteuning van de, oorspronkelijk Britse, zangeres Jacqui Martin.
Lionel Hampton was de eerste bekende jazz vibrafonist en was in de jaren dertig één van de grootste pioniers binnen het jazzgenre. Hampton heeft zich, in zijn carrière van ruim zes decennia, niet alleen geprofileerd als een groot jazzartiest, maar stond ook bekend vanwege zijn experimenten met muzikale stijlen (het bekende album Giant Steps is hier een voorbeeld van). Zijn grote hit, Flying Home, zal vanmiddag ongetwijfeld op het repertoire staan.
Als kers op de taart wordt Jazz Steps vanmiddag bijgestaan door 'onze eigen' top saxofonist Jonny Boston. Kortom een heerlijk swingend begin van het nieuwe jaar.

Aart Lub

Jay Jay's Border Jazzmen & de Choo Choo Sisters

Zondag 15 februari 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Petro Wijnen	-trompet, zang
Peter van den Bremen	-klarinet, saxofoon, zang
Geert Mentink	-trombone, zang
Rob Koch	-banjo, gitaar
Tom Brunsveld	-bas, zang
Willem van den Toorn	-drums, zang

Choo Choo Sisters:
Marieke Adegeest, Ellen Jongeneel en Inge Serné

Vanmiddag presenteert Sgt. Pepper's Jazz-Club voor u: 'Jazz uut den Achterhook'.
De band is in 1999 opgericht en de naam verwijst deels naar de initialen van de oprichter (JJ) en deels naar het grensgebied (border) tussen Nederland en Duitsland, waar de eerste muzikanten woonden. Vanaf het begin speelt het orkest dixieland muziek, maar zoekt ook altijd naar de grenzen van de jazz. Met onder meer country, latin-jazz en close harmony heeft de band een breder publiek dan alleen doorgewinterde dixieland liefhebbers voor zich weten te winnen. Van het orkest zijn tot nu toe vier cd's verschenen: 'Silverthreads', 'Grenzeloos', 'Heart of my heart' en '10 jaar Jay Jay's Border Jazzmen'. De formatie heeft vorig jaar haar 15- jarig jubileum gevierd. In het kader van hun derde lustrum heeft het orkest opgetreden met een 'Louis - Armstrong- Special'. Hiervan zullen vanmiddag ongetwijfeld nummers de revue passeren.
Daarnaast voegen de Choo Choo Sisters zich bij de 'Jay Jay's' en nemen u mee naar de eerste helft van de 20e eeuw. Een tijd waarin oorlog en crisis hoogtij vierden, maar het optimisme en het entertainment van de Andrew Sisters een warm tegenwicht boden voor hen die vochten voor een vrije wereld. De Choo Choo Sisters weten, met hun typerende jaren 40- sound, gecombineerd met een dosis charme en humor, deze sfeer feilloos neer te zetten. U kunt dus weer grenzeloos genieten in het Peperhuis.

Aart Lub

Hot Jazz Ambassadors

Zondag 15 maart 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Jan Rottiné	-kornet
Jaap Nieweg	-klarinet, sopraan-, alt- en tenorsax
Rien Brus	-sopraan-, alt- en tenorsax
Peter Kleuters	-banjo
Dirk Tober	-piano, zang
Klaas Eijgelaar	-sousafoon
Peter Bakker	-drums

Vanmiddag kunt u genieten van ´oud zwart´ met een vleugje swing. De Hot Jazz Ambassadors (HJA), uit het naburige Hoorn, spelen zwarte jazzmuziek. Dat is jazz, zoals die in de tweede helft van de jaren twintig heeft geklonken in de uitgaanscentra van vooral New York, Kansas City en Chicago. Het repertoire van de HJA bestaat uit muziek van illustere bandleiders zoals: Duke Ellington, Fletcher Henderson en Louis Armstrong, waarbij grote namen als Coleman Hawkins en Fats Waller hebben gespeeld. Speciale aandacht is er de laatste paar jaar bij de HJA ook voor muziek, die tussen 1925 en 1930 werd gespeeld met kleinere bezettingen van Louis Armstrong, zijn 'opponent' Jabbo Smith en bassist Andy Kirk. Voor bezoekers van optredens van de HJA die niet zo bekend zijn met deze materie, worden tijdens de presentatie altijd de verhalen verteld over de musici, het werk dat zij speelden en de wereld waarin zij de muziek ontwikkelden en ten gehore brachten. Dat belooft dus, zowel muzikaal als informatief, een zeer onderhoudende clubmiddag te worden.

Aart Lub

Jonny & The Jazzuits

Zondag 15 maart 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Jonny Boston	-tenorsaxofoon, zang
Mark van der Feen	-piano
Laurens Knoop	-bas
Tom Nieuwenhuijse	-drums

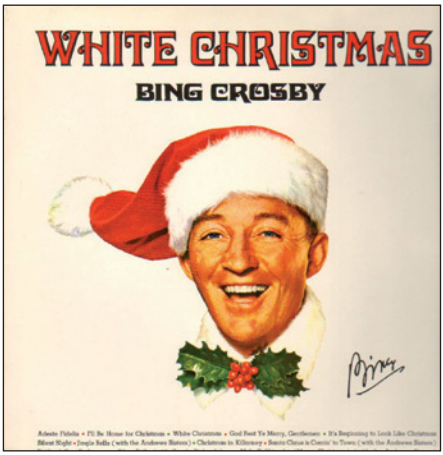
Gospel&Glory in het Peperhuis. Jonny Boston zal deze clubmiddag afsluiten met zijn nieuwe kwartet, dat ruim een jaar geleden is gevormd, met als doel: vanuit oprechte overtuiging gospels te vertolken.
De sympathieke Londenaar is al lang geen onbekende meer in onze stad, door zijn optredens met verschillende Enkhuizer bands, zoals de Hot Revival Stompers en de Revivalists.
Op 15-jarige leeftijd werd hij ontdekt door kornettist Phil Mason, in een station van de Londense Underground waar hij, met de pet op de grond, de passanten stond te vermaken. Later reisde hij heel Europa door met Max Collie's Rhythm Aces. Na een cum laude behaald conservatoriumdiploma trad hij met zijn band The Boston Tea Party op in het programma van Chris Barber's Jazz & Blues Band. Hij speelde daarna bij de New Orleans All Stars van Phil Mason, bij de Pasadena Roof Orchestra, King Pleasure and the Bisquit Boys, TJ Johnson's Bourbon Kick en ga zo maar door.
Jonny wordt in zijn kwartet bijgestaan door jonge Nederlandse jazzmuzikanten. Stuk voor stuk instrumentalisten met een gedegen professionele opleiding. Vanmiddag is uw kans om gospels te beluisteren, die vanuit het hart worden gespeeld en waarbij veel ruimte zal zijn om lekker mee te zingen en te swingen.

Aart Lub

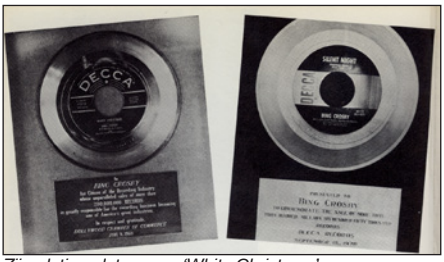
The Jazzin' Bing Crosby First Jazz Crooner

December 1914

Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog, in augustus 1914, trokken de Duitse troepen in een sneltreinvaart op door België en werden in het westen en in het noorden van Frankrijk door de geallieerden tot staan gebracht. De gruwelen, die de loopgravenoorlog de komende jaren met zich mee zouden brengen kenden hun weerga niet. Tijdens de kerstdagen zwegen plotseling de artillerie beschietingen en hoorden de verbouwereerde Engelse soldaten in hun loopgraven - door de mist heen - flarden van gezang vanuit de Duitse stellingen 'Stille Nacht, Heilige Nacht'…. Verbijsterd begonnen ook zij te zingen 'Silent Night, Holy Night'… Onbegrijpelijk, maar toch waar gebeurd in die periode van onmenselijkheid. Niemand had kunnen bevroeden, dat 28 jaar later, tijdens de Tweede Wereldoorlog, dezelfde song een wereldhit zou worden, gezongen door jazzcrooner Bing Crosby in de film 'Hollywood Inn' en op de plaat gezet, waarvan in de jaren die volgden, honderden miljoenen verkocht zouden worden. Bing, die al een glanzende carrière als zanger, entertainer en filmster had doorlopen, zette de werkjes in 1942 – eerst 'White Christmas' en later 'Silent Night' - op de plaat en zou daarvoor in, resp. 1960 en 1970, een platina plaat krijgen voor de meest verkochte plaat aller tijden en werd daarmee gekroond als : 'First Citicen of the Record Industry'. Bing trad in die periode veel op voor de Amerikaanse G. I's - de Verenigde Staten waren het jaar daarvoor, na de aanval van het Japanse Keizerrijk op 7 december 1941 op de marine haven Pearl Harbour in oorlog gekomen - en die jonge jongens reageerden vaak zo emotioneel op de liedjes, dat de tranen rijkelijk vloeiden. Jazz muziek was natuurlijk ver weg, maar toch heeft Bing zijn oude liefde nooit vergeten en ondanks zijn succes op het witte doek, is hij regelmatig met jazzbandjes en -orkesten de platenstudio ingegaan en heeft menige plaat, in het begin natuurlijk de 78 rpm, maar later menige langspeler, vol gezongen. De orkesten van broer Bob, de combo's van Eddie Condon, Count Basie, Louis Armstrong, ze kwamen allemaal voorbij. Hij begon zijn glanzende carrière als crooner in een school bandje en zou uitgroeien tot de grootste zanger van de swingsongs, met een hang naar melancholie die tijdloos is gebleken.

Jazzcrooner Bing Crosby 'White Christmas'

Zijn platina platen voor 'White Christmas'

Jeugd in Spokane, Washington.

Harry 'Lillis' Crosby werd geboren in een klein stadje, Tacoma, in de Staat Washington, U.S.A.. Zijn geboorte datum is nooit helemaal zeker vastgesteld, maar men neemt aan: 2 mei 1904. Vader Harry Crosby en moeder Katharine hadden inmiddels al vier kinderen en er zouden nog drie volgen, waaronder zijn broer Bob, die later ook een gevierd orkestleider zou worden. De familie Crosby behoorde tot de oudste families die de U.S. A. kolonialiseerden en een van zijn

voorvaders kwam met de Mayflower, het beroemde schip van de Pilgrim Fathers, vanuit Ierland naar de Verenigde Staten. Gaan we nog verder terug, dan bleek de Ierse familie Crosby nog af te stammen van de beruchte Vikingen uit Scandinavië (de Deense betekenis van het woord Crosby is 'Town of the Cross'). De familie Crosby verhuisde naar Spokane Washington, waar vader boekhouder werd bij de plaatselijke brouwerij. Harry kreeg zijn bijnaam 'Bing' omdat er in de plaatselijke krant een strip stond van 'The Bingsville Bugle', waarin een karakter 'Bingo' werd opgevoerd. Eén van zijn vriendjes begon hem zo te noemen; na enige tijd werd de o weggelaten en zou hij zijn hele leven Bing genoemd worden. Zijn jeugd in Spokane was, zoals van zoveel jongens uit die periode, bekend uit de boeken van Huckleberry Finn; hij werd krantenjongen en lid van het plaatselijk football team. De basis voor zijn muzikaliteit werd al in huize Crosby gelegd; vader speelde gitaar en mandoline en zong met zijn vrouw duetten in de plaatselijke Gilbert en Sullivan uitvoeringen. Zijn aanraking met de muziek van de dag kwam, toen er een radioset in huize Crosby kwam en vaak deden de Crosby's ook aan samenzang. Zijn eigenlijke muzikale ontwikkeling ontstond echter toen hij op de middelbare school, als twaalfjarige, bij verschillende zangkoren kwam. Hij ontwikkelde zijn zangkunst, door naar de grote artiesten van die tijd te luisteren, zangers als Eddie Cantor en Al Jolson waren zijn favorieten en in die periode begon hij ook een ander aspect van het muzikantenvak te ontwikkelen, drummen. Hij ging - met een eenvoudige drumset - spelen met een groepje jongens, dat zich 'The Juicy Seven' noemde. Nadat hij zijn schoolopleiding had afgemaakt ging hij voor een blauwe maandag werken bij The Northern Railway, maar kwam er al snel achter, dat je daarmee niet rijk kon worden en volgde zijn passie….. hij zou zanger worden.

Paul Whiteman and All That Jazz

De jaren twintig van de vorige eeuw stond de U.S.A. in het teken van de drooglegging (Prohibition), maar gangsters zorgden ervoor - d.m.v. illegale drankstokerijen en smokkel - dat de kroegen (Speakeasy's) voldoende voorraad kregen om te verkopen. Ook de jazz bloeide in dezelfde periode op - vanuit New Orleans - en begon de grote zegetocht naar Chicago, New York, San Francisco en Los Angeles. In Spokane organiseerde Al Rinker een muzikaal groepje 'The Musciladers', zij kwamen een drummer te kort en vroegen Bing om mee te spelen; dat hij ook nog aardig kon zingen was meegenomen. De bandleden waren enthousiast over zijn zangcapaciteiten, maar bij het eerste optreden, een schoolfeest, kwam hij toch met knikkende knieën naar voren en zong 'For Me and my Gal', een nummer dat hij nooit op de plaat zou zetten. Geld om platen te kopen hadden ze nog niet, daarom gingen ze naar de plaatselijke winkel en lieten de platen draaien van Paul Whiteman, Fred Waring, The Memphis Five, Mount City Blue Blowers, etc. en snoven zo de muziek op. Ze traden op in de omgeving van Spokane en hadden redelijk succes, maar kwamen er achter, dat, als ze in het artiestenvak verder wilden gaan, ze hun gezichtsveld moesten verruimen. De zuster van Al Rinker , de gevierde zangeres Mildred Bailey, was op dat moment in Los Angeles aan de weg aan het timmeren. De knoop werd doorgehakt, Bing en Al gingen ook naar Los Angeles. Voor hun transport werd een aftandse T- Ford gekocht voor $ 45,-- en in hun onderhoud werd voorzien, door onderweg op te treden in kleine theaters en andere gelegenheden, maar gedurende de tocht van drie weken moesten ze ook regelmatig in de T- Ford slapen. Helaas begaf het vehikel het, vlak voordat Los Angeles werd bereikt en moesten ze de laatste anderhalve mijl lopen. Zus Mildred was helemaal niet gelukkig, toen het ludieke tweetal voor haar deur stond, maar ze hielp hen met onderdak en stuurde ze naar een theaterbureau voor auditie.

The Rhythm Boys

Zij presenteerden zich met de slogan 'Crosby and Rinker, two boys with a piano' en rolden zo het Vaudeville Circus in. Paul Whiteman - een voormalig taxichauffeur uit Colorado -, speelde viool en was een succesvolle band begonnen. Hij had een hit gescoord met het nummer 'Whispering' en was altijd op zoek naar jong talent. Hij was daarin goed geslaagd, want met muzikanten als Bix Beiderbecke, Bill Rank, Eddie Lang, Don Murray en arrangeurs als Ferde Grofé en Bill Challis had hij de top van de amusementsindustrie gehaald. Zijn manager attendeerde hem op Bing en Al; zij gingen auditie doen in de hotelkamer bij 'Pops' zelf, in nachtkleding. Nadat Bing en Al hadden uitgelegd, dat ze iets heel nieuws deden - de 'Hotcha-cha' - en ze hadden voorgezongen, werden ze aangenomen. Ook de platenindustrie werd niet vergeten. Op 10 oktober 1926 werd de eerste plaat van Bing 'I've Got the Girl' opgenomen; The Rhythm Boys waren hun opmars naar roem begonnen.

King of Jazz, de eerste jazzfilm

Het contract bij Paul Whiteman legde hen geen windeieren, Paul betaalde zijn orkestleden en de zangers een goed salaris en zo konden ze regelmatig de bloemetjes buiten zetten. Natuurlijk moest er gewerkt worden en bij elk optreden van de Whiteman Band stonden ook de Rhythm Boys op het programma. Heel snel bleek, dat het een schot in de roos was geweest, want niet alleen oogstten zij veel succes bij het publiek, waarin vooral Bing zich met zijn swingende melodische stem manifesteerde, maar ook de duetten mochten er zijn. Geweldige songs werden uitgekozen en op de plaat gezet, zodat we nu ook nog kunnen genieten van de prachtige composities, 'There Ain't No Sweet Man', 'Changes', 'Mississippi Mud', ' Louisiana', ' My Pet', etc., te veel om op te noemen; maar inmiddels op verschillende cd's heruitgebracht (ASV-5005 Bix 'n' Bing-Affinty/1021 1-2- The Jazzin'Bing Crosby). Vaak werden de orkeststukken voorzien van schitterende arrangementen van Bill Challis. Toch realiseerden zij zich, dat met een piano erbij, ze nog beter zouden kunnen optreden en met het aantrekken van Harry Barris waren de Rhythm Boys compleet. Harry Barris was een stimulerende en stuwende pianist, die het vocale groepje tot grote prestaties bracht, we kunnen dat horen in de Barris-Crosby song 'From Monday On', waarin we ook weer een prachtige solo horen van Bix Beiderbecke. Ook zonder het orkest van Whiteman namen ze werkjes op die de moeite waard zijn en voor die tijd ongekend waren, getuige het nummer 'Louise', waarbij, tijdens de opname, de telefoon gaat en hij geroepen wordt door – uiteraard - Louise; Bing antwoordt dan: "That´s different". Inmiddels was ook de radio in de amusementswereld gedoken en waar het orkest van Whiteman ook kwam, de uitzendingen werden live verzorgd. Natuurlijk hadden zijn ouders de verrichtingen van hun zoon Bing in Spokane gevolgd en toen hij een keer bij hun in de buurt optrad en op de radio te horen was, kocht vader Crosby een nieuwe radio-set en kon de hele familie beluisteren hoe hun zoon/ broer zong. Het was een wilde tijd en niet voor niets de 'Roaring Twenties' genoemd. Vooral in Chicago was de confrontatie met de onderwereld - o.l.v. Al Capone - en de politie nogal gewelddadig en ook Bing met zijn opvliegende karakter kreeg er mee te maken, gelukkig liep het allemaal met een sisser af. De filmindustrie stond nog in de kinderschoenen en na de slapstick in de stomme film episode werd er geëxperimenteerd met de geluidsfilm, sterker nog de eerste kleurenfilms kwamen op de markt. Whiteman werd door Universal film benaderd voor een show- en muziekfilm, die voornamelijk over Pops zelf en zijn orkest ging. Natuurlijk ging hij akkoord en de 'King of Jazz' werd in Hollywood geschoten. Jarenlange discussies of Whiteman wel aanspraak kon maken op die titel, zijn inmiddels verflauwd, maar de film is prachtig geworden en op het internet kun je daar de voorbeelden nog van zien. Ook Bing en de Rhythm Boys kunnen we in die film zien en horen. Helaas, het was hun zwanenzang, want kort na het opnemen van de film werd het contract met Whiteman verbroken.

Bix and Bing

Bing, filmstar en Dixie

The Rhythm Boys bleven nog een tijdje bij elkaar en vertrokken weer naar het zonnige Los Angeles, waar ze gingen optreden in de Grove Inn en daar ontwikkelde Bing Crosby zijn eigen stijl van solozang 'The Cool Mr. Crosby'. Het zou zijn handelsmerk worden. Bing ging hoe langer hoe meer solo optreden en was ook regelmatig solo op de radio te horen. Uiteindelijk gingen de Rhythm Boys uit elkaar. Bing ontmoette in de Grove Inn een jonge starlet met de naam Dixie Lee; het was liefde op het eerste gezicht. Natuurlijk had Bing de jaren ervoor meerdere relaties gehad, maar met Dixie Lee was het anders en na enige tijd trouwden zij op 29 september 1930, als goed katholiek trouwden zij in de Blessed Sacrimental Church op Sunset Boulevard in Los Angeles. De krantenkoppen logen er niet om: 20th Century Fox Star Marries Obscure Crooner. Dixie bleef gewoon haar filmwerk doen en ook Bing had er wel oren naar om in die industrie te duiken. Hij maakte een afspraak met Mike Sennet, de ontdekker van Charlie Chaplin en die contracteerde hem voor enkele korte films. Ze werden in 1931 geschoten en veel elementen van de oude slapstick periode, met de Keystone Cops, werden er in verwerkt en die sloegen aan. Bing zou de filmindustrie nooit meer loslaten en in honderden films gaan spelen. Hij had een druk leven, want in 1931 kwam er een telefoontje uit New York van CBS (Columbia Broadcasting System) voor een landelijk radioprogramma en terwijl Dixie in Hollywood bleef, stond hij te zingen voor een radiomicrofoon in New York. Hij brak alle records en werd - met dat radioprogramma - immens populair. Geïnspireerd door het succes kreeg hij een aanbieding om in de film 'The Big Broadcast' te spelen en te zingen. We zien en horen de zelfverzekerde Bing in zijn kleedkamer, begeleid door gitarist Eddie Lang, op virtuoze wijze zijn stukje doen, waarbij Eddie hem, met zijn gitaar, als een mak hondje blijft volgen, een geweldig shot. Tevens zien we in die Big Broadcast, The Boswell Sisters, Cab Calloway en The Mills Brothers. Nogmaals verwijzen we naar het internet, waar het meeste op te zien is. Hoe hij in hemelsnaam zijn drukke leven kon combineren met een huwelijksleven is een raadsel, maar in ieder geval werd er in 1934 een tweeling geboren - een jaar na hun eerste zoon Gary - en moest Dixie haar filmcarrière vaarwel zeggen. De platenindustrie bestond in die jaren uit een aantal labels; Columbia en Victor waren de belangrijksten, maar Jack Kapp begon het Decca label en kon Bing overhalen voor hem te gaan werken. De ontelbare stapels platen, die hij voor dat label gemaakt heeft, gaan door tot de jaren vijftig, toen de lp zijn intrede deed. Hij bleef zijn radiowerk combineren met plaatopnamen en maakte tussendoor ook nog de nodige films. Fi-

Bing Crosby als drummer

De vier kinderen van Bing Crosby en Dixie Lee.

Bing Crosby en Dixie Lee.

nancieel ging het hem voor de wind, maar het ging wel ten koste van zijn huwelijk met Dixie, die op 5 januari 1938 beviel van hun vierde zoon Lindsey. Het huwelijk stond onder hoogspanning en ook de relatie tussen zijn zoons en de altijd afwezige Bing deed er geen goed aan, zodat hij zichzelf verweet een slechte vader te zijn geweest, maar dat wordt later door alle vier zijn zoons tegengesproken. De combinatie van Bing en de Andrew Sisters was een andere mijlpaal in de geschiedenis van de grammofoonplatenindustrie; met hen won hij zes gouden platen, waarvan er – van elk - meer dan een miljoen verkocht werden. Toch zou hij de jazzmuziek niet vergeten en regelmatig opnamen gaan maken met jazzgroepen.

'Road films' en 'White Christmas'

De jaren dertig bleven de altijd drukke Bing geen windeieren leggen, overal kon hij aan de slag en had weinig tijd voor zijn andere hobbies, het golfspel en paardenraces. Hij was een begenadigd golfer en heeft in een opwelling ook nog eens een kapitaal belegd in een paardenracebaan, die zijn naam kreeg. Hij had een prachtig huis gekocht in Hollywood en de opdrachten bleven binnenstromen. Een serie films onder de noemer 'Road films' stond op het programma - aan de vooravond van het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog -: 'Road to Singapore','Road to Morocco', 'Road to Utopia', etc.. Dit project zou hij samen met een andere entertainer - Bob Hope - gaan opnemen en een jarenlange vriendschap was het resultaat. De serie bleek een ongelofelijke succesformule te zijn , alle records werden verbroken en zou later alleen door de successen van de James Bondfilms achterhaald worden. Als vrouwelijke tegenspeelster werd de bekende Dorothy Lamour aangetrokken, die het succes alleen maar vergrootte. Amerika was op 7 december 1941 betrokken geraakt in de Tweede Wereldoorlog, door de verraderlijke aanval van Japan op de marinehaven Pearl Harbour en gemakshalve verklaarde Hitler ook de oorlog aan de USA. Bing maakte de film 'Holiday Inn' in 1942, waarin hij het grootste plaatsucces zou gaan opnemen uit zijn hele carrière 'White Christmas' en later 'Silent Night', waarvoor hij platina platen kreeg. Hij ging optreden voor de Amerikaanse militairen, die hem op handen droegen en tijdens zijn optreden kwam de heimwee naar thuis dubbel terug , als hij die songs vertolkte. Toch verloochende hij zijn jazz-roots niet. In diezelfde periode ging hij ook met jazzorkesten de platenstudio in: met John Scott Trotter in 1941, met broer Bob Crosby in 1942 en met Eddie Condon in 1946; het werden klassiekers. Na 6 juni 1944 (the Longest Day), de invasie van de geallieerden in Europa, werd de vraag naar entertainment nog groter en maakt Bing de stap naar Londen en van daar uit naar het front, om op te treden. Het zou tot de capitulatie zo door blijven gaan.

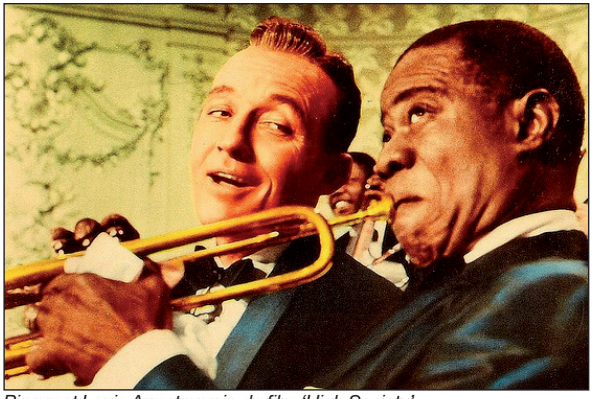
Radio en Televisie

Na terugkomst in de USA begon het lieve leventje weer overnieuw, met platen opnemen en films produceren. Hij werd in 1946 aangetrokken door ABC, het 3e grootste omroep network van Amerika, om een wekelijkse radio show te presenteren 'Wednesday is Bings Day' en ook dat was weer een klinkend succes. Problemen had hij alleen om op tijd die show te doen, ze werden wel op transcripties (78 rpm platen van een half uur) opgenomen, maar de geluidskwaliteit was slecht en er werd gezocht naar een andere oplossing. Technicus Mullins had in de oorlog gediend bij de Royal Air Force en had ontdekt, dat er in Duitsland een geheel nieuw registratiesysteem was om uit te zenden, de magnetische tape!! Toen zij Frankfurt binnentrokken vond hij een paar tape-recorders en nam ze mee naar huis. De techneuten gingen aan de slag en binnen een jaar hadden ze hun eigen ampex

Bob Scobey's and Bing

apparatuur operationeel en kon de show opgenomen worden ; de eerste uitzending was op 1 oktober 1947. De radioshow werd later, toen televisie de USA in de ban kreeg, overgenomen en de 'Bing Crosby Show' heeft nog jarenlang uitzendingen verzorgd. Toch kwamen er donkere wolken boven het succesverhaal van de Crosby's. Dixie Lee werd begin jaren vijftig ziek; kanker werd geconstateerd, ze overleed op 1 november 1952 en was 45 jaar oud. Bing heeft later nooit anders, dan in de meest positieve zin over haar gesproken. Natuurlijk had hij het moeilijk om weer in zijn routine te komen, maar hij werd , als gevierd artiest , opgenomen in de maalstroom van het leven en dat was het beste om zijn verdriet kwijt te raken. Kathryn Grant, een 19- jarige schoonheid kruiste zijn pad en hij bedacht zich niet lang. Zij kregen een relatie, de trouwdatum werd op 7 februari 1955 gesteld, maar dat werd uiteindelijk 24 oktober 1957. "Ik ben nooit een Bing Crosby fan geweest", vertelde zij later. "Ik heb nooit zijn platen verzameld of zijn films gezien, ik ben gewoon verliefd op hem geworden". Ook Kathryn zou haar filmcarrière voor haar huwelijk opgeven en zij zouden nog drie kinderen krijgen. Een andere mijlpaal werd gehaald, toen in 1956 de film 'High Society' werd opgenomen met Grace Kelly, Frank Sinatra en Louis Armstrong. Het werd een kassucces, waarin ook de song 'True Love' met Grace een tophit werd. Je zou bijna zeggen dat Bing zijn oude liefde , de jazzmuziek – wederom - was vergeten, maar niets is minder waar. Op 19 en 20 Februari 1957 ging hij met de Bob Scobey Frisco Band de opname studio in en nam, op zijn bekende wijze, een lp op 'Bing with a Beat', RCA/31121, waarin wij hem weer ouderwets een aantal weinig gehoorde stukken horen zingen, inclusief de Louis Armstrong kraker, 'Mack the Knife'. Ook met andere orkesten werden jazzplaten gemaakt. Count Basie, Bob Crosby; de entertainer Bing bleef zijn publiek vermaken met zijn zang en films. In 1973 voelde hij zich niet goed en de diagnose bleek longkanker te zijn, de keuze moest gemaakt worden, direct opereren of afwachten; voor het eerste werd gekozen en hij herstelde wonderwel. Zijn biografie, geschreven door Charles Thompson, eindigt dan ook met de nog altijd spelende en werkende Bing Crosby. Maar uiteindelijk moest hij op 14 oktober 1977 'Zijn pijp aan Maarten geven', hij werd 73 jaar.

Bing met Louis Armstrong in de film 'High Society'

Bing Crosby en Kathryne

Wim Keller

Laurie Chescoe's Good Time Jazzband Lake 149

Tijdens de hoogtijdagen van de British 'Trad' periode - 1955-1965 - trokken, in het kielzog van de grote namen Humphrey Lyttelton, Chris Barber, Acker Bilk, etc., tientallen muzikanten van een mindere garnituur op in het Engelse jazzwereldje. De populariteit van de trad muziek bood ruimte aan tientallen andere orkesten om hun boterham te verdienen. De komst van de Mersey Beat gooide weliswaar roet in het eten en de meeste orkesten verdwenen als sneeuw voor de zon, maar enkelen bleven actief, o.a. het orkest van drummer Laurie Chescoe, waarvan nu door Lake Records een nieuwe cd is uitgebracht. De muzikanten op deze cd hebben hun sporen verdiend en zelfs enkelen hebben in de Hit- lijsten van het Verenigd Koninkrijk gestaan, met name pianist Stan Greig, die met Acker Bilk, in de jaren zestig van de vorige Eeuw, de hit 'Summerset' scoorde. Op het nieuwe schijfje horen we een mengeling van New Orleans standards en Chicago classics, afgewisseld met populaire deuntjes, vertolkt door geroutineerde musici, die een aantrekkelijk programma afwerken. 'Down in Honky Tonky Town' als starter, de Armstrong kraker 'Potato Head Blues' en het - zelden gehoorde - stuk van George Brunis 'Ugly Child', waarvoor kornettist Ben Cohen het vocale gedeelte voor zijn rekening neemt. De cd bevat tevens enkele - door mij nog nooit gehoorde- stukken Rumbly Bumbly Boogie en 'Old Folks / It was A Very Good Year', wat het voor de afwisseling, aantrekkelijk maakt. Er wordt geweldig geroutineerd gemusiceerd, door een aantal door de wol geverfde muzikanten, dat er nog lol in heeft , met elkaar een leuke geluidsdrager op de markt te brengen. De schijf, die te bestellen is bij Timeless in Wageningen, bevat 15 stukken uitstekend vertokte trad muziek.

Doctor Jazz Magazine cd/013 - Meet the Bands 1943-1958

Het blad Rhythme, dat opereerde in de jaren vijftig van de vorige Eeuw, had een trouwe scribent in zijn gelederen, Skip Voogt genaamd en van zijn hand kwamen diverse, kundig geschreven artikelen over de Nederlandse amusementsorkesten. Harry Koster daarentegen, was een verzamelaar van zeldzame 78 rpm grammofoonplaten, die aan de wieg stond van het heruitgeven van die platen met jazz-en dansmuziek uit de jaren twintig en dertig van de vorige Eeuw, op labels als Grannyphone en Panachord. Beide heren zijn al jaren actief bij Doctor Jazz Magazine, dat inmiddels 6 cd's onder zijn noemer heeft heruitgegeven. In de Hot News heb ik al eens een paar besproken, maar ze frequenteerden hun uitgaven met een nieuwe cd, DJ/013 - Meet the Bands, waarop we de fine fleur van de Nederlandse jazz- en swingbands uit de jaren veertig en vijftig kunnen beluisteren en dat niet alleen. Ze zijn er wederom in geslaagd om zeldzaam geluidsmateriaal te pakken te krijgen en te verwerken op dit fraai uitgevoerde schijfje. Laten we beginnen met de orkesten van Dick Willebrandts en Ernst van 't Hoff, die de zware taak hadden in de oorlogsjaren te spelen voor de Duitse propaganda machine. Het moet niet gemakkelijk geweest zijn om in het Hilversum, dat gecontroleerd werd door de Kultuurkamer, swingmuziek te brengen, maar het is toch gelukt en de voorbeelden staan op deze cd. Na de oorlog kwamen de Ramblers, Peter Schilperoort , Dim Kesber en een keur aan andere artiesten, de behoefte aan amusement opvullen met heerlijke ontspannende werkjes als Mutiny in the Parlor. De grote orkesten en solisten, die volgden waren de Skymasters en Ger van Leeuwen. Namen, die jarenlang de danszalen vulden met swingmuziek van de bovenste plank. The Millers, Johnny Meijer, Boyd Bachman, namen, die allang door de jongere generaties vergeten zijn, passeren de revue op deze cd, die de moeite waard is, om – als aanvulling in de collectie van iedereen, die het Nederlandse Swing Archief een warm hart toedraagt - te bezitten. Voldoende informatie wordt gegeven in het, tot in de puntjes verzorgde boekje, met allerlei discografische gegevens, verlucht met uitstekende zwart/wit foto's en een waar genot om te lezen; 24 nummers met een totale speelduur van 68.22 minuten. De cd is te bestellen bij www. Doctor Jazz Magazine. Nl.

Wim Keller

Jazz op reis

In de serie Jazz op reis deze keer een bezoek aan het Franse eiland Corsica.
Corsica is een eiland in de Middellandse Zee dat op 12 kilometer van het Italiaanse eiland Sardinië ligt en op 180 km ten zuiden van het Franse vasteland. Het eiland is 8.720 km² groot en

Calvi havenzicht

de Citadel

Calvi New Orleans Band

heeft ongeveer 300.000 inwoners. In de zomer van 2014 zijn Simone en Wim Bijl (Lollapalooza) op vakantie geweest op Corsica en hebben daarbij ondermeer een bezoek gebracht aan het jazzfestival van Calvi. Deze stad, met zo'n 5.500 inwoners, vormt de hoofdstad van de regio Balagne, die ook wel de tuin van Corsica wordt genoemd.
Calvi ligt aan een uitgestrekte baai en heeft zandstranden met een lengte van vijf kilometer. De bergtoppen in het achterland zijn tot in de maand mei besneeuwd, de citadel (stervormige versterking rond de stad) loopt door tot het midden van de baai. Volgens Wim en Simone is er nauwelijks een mooiere omgeving te bedenken. U kunt op uw gemak naar de baai wandelen waar zich de jachthaven bevindt. Vanuit de haven ben u zo aan het strand en dan hoeft u zich alleen nog maar te installeren op een strandlaken. Bij een ruïnebouwval hebben Wim en Simone een plaquette aangetroffen waarop is te lezen dat Calvi de geboorteplaats is van Columbus. Tegen deze 13-eeuwse achtergrond werd dit jaar de 27e editie van het internationale Calvi Jazz festival gehouden. Zoals op de poster is te lezen ligt de focus van het festival niet op de - voor Enkhuizen - vertrouwde traditionele jazzmuziek.
In Calvi wordt in de programmering ook ruimte gemaakt voor soul, funk, blues en zelfs salsa. Het straatorkest speelde overigens onvervalste N.O. jazz en ook big band brass – Gead Mulheman zou niet misstaan op ons eigen festival in Enkhuizen. Tijdens de editie van 2013 stond er een tribute to Django Reinhardt geprogrammeerd, uitgevoerd door Angelo Debarre. Een top gitarist in het genre van gipsy jazz/hot club de France. Het is mogelijk even zoeken maar het festival heeft zeker interessante optredens te bieden. Al met al dus een aanrader om eens een bezoek te brengen aan Corsica en Calvi.
Voor meer informatie over het jazzfestival zie: http://www.calvi-jazz-festival.com/

Aart Lub

Jacintha Floris sprak met Jurie de Boer

Met het overlijden van **Dick Turksma**, op 10 januari 2013, verloor ons redactielid Lies haar liefhebbende partner en verloor de redactie een redacteur én tevens opmaker/vormgever van de Hot News. En waar vind je iemand, die dit als vrijwilliger ook zo goed kan? De eerste nummers van het jaar zonder Dick, werden opgemaakt door Harry Posthumius, maar al snel kwam Jurie de Boer in beeld. “Ik werd gevraagd door Lies en die wist dat ik weleens iets op dit gebied gedaan had. Ik werkte namelijk voorheen bij Syngenta, alwaar ik vijftien jaar geleden een interne huisdrukkerij heb opgezet. Vervolgens heb ik de drukkerij opgebouwd. We hadden drie drukpersen en diverse laserprinters staan. Het hele systeem dat daarachter zat heb ik uitgedacht. We konden als bedrijf dus zelf onze verpakkingen bedrukken. Dit heb ik daar zo’n dertien jaar gedaan en vervolgens volgde er een reorganisatie en ging de hele drukkerij er weer uit. Ik heb hierdoor een cursus gedaan bij het Grafisch Lyceum in Amsterdam en leerde daar van alles op dtp gebied. Om de Hot News op te maken moest ik wel even wennen aan het programma Indesign. Gelukkig kreeg ik goede hulp van Harry Posthumius. Ik kende hem nog vanuit de tijd bij Syngenta. Als we daar namelijk grote partijen moesten bedrukken, gingen we naar zijn bedrijf om dit te laten doen. Harry is nog steeds heel behulpzaam als ik met vragen zit en hij geeft goede tips. Ik heb inmiddels veel bijgeleerd en het gaat steeds makkelijker. Het opmaken van de Hot News is meer dan dtp werk, het is vormgeving van het hele blad. De advertenties moeten opgemaakt worden en soms aangepast, foto’s die zijn opgestuurd moet ik bewerken en omzetten naar een ander bestand. Dan ga je kijken of alle tekst in het boekje past en hoe de foto’s hier weer bij kunnen. Gemiddeld ben ik per blad tussen de 20 en 30 uur bezig. Het kost veel tijd, maar het is wel heel leuk. Ik heb echter naast mijn werk vele hobby’s, dus het is weleens schipperen met de tijd. Een van mijn andere vrijetijdsbestedingen is muziek. Ik speel trompet, ik drum en ik zing. Mijn vader was beroepsmuzikant, dus ik heb toch echt wel wat van hem overgenomen. Alleen doe ik het niet voor mijn werk. Ik ben eigenlijk vrij laat begonnen met het bespelen van een instrument. Als klein kind riep ik altijd dat ik niet in de muziek zou gaan, maar het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan. Ik ben gestart bij de drumband Jong Leven. Ik kreeg daar een plankje om op te drummen en dat vond ik eigenlijk helemaal niets. Mijn vader wees mij toen op KSM (Koninklijk Stedelijk Muziekkorps) en op de mogelijkheid om daar trompet te gaan spelen. De eerste beginselen heb ik toen van hem geleerd. Ik mocht al vrij snel bij KSM meespelen en zo gebeurde het, dat ik op mijn veertiende al de Last Post mocht spelen op 4 mei. Dat vond ik natuurlijk geweldig. Ik heb een tijd les gehad bij Leo Vleeshouwer. Leo speelde zelf bij het orkest Malando en trok hiermee de hele wereld rond. Officieel was hij daar violist, maar hij speelde ook trompet. Ik oefende thuis uiteraard ook veel, minimaal een uur per dag was ik bezig. Ik heb hier de buren nooit negatief over gehoord. Ze vroegen mij zelfs of ik niet te vroeg op de avond wilde repeteren, maar liever wanneer de kinderen in bed lagen. Door al mijn etudes vielen die namelijk heel snel in slaap. Ondertussen ging ik ook door met het drummen. Ik zat daarvoor op drumles bij Carl Wurgert in Andijk. Deze Duitse drummer had vele bekende drummers op les. Het was een bijzondere man met twee houten benen. Hij kon heel goed drummen en had geen last van zijn handicap. Hooguit, dat het even duurde voordat hij in de oefenruimte was. Op een gegeven moment ging ik ook drumles geven en ik kreeg dan de nieuwe leerlingen. Als ze op een leuk niveau zaten, gingen ze door naar Carl. Ik vond het mooi dat ik ze de eerste beginselen mocht bijbrengen”.

Eerste drummer van KSM

Jurie heeft in vele bandjes gespeeld. Een van zijn eerste bandjes was de Drapoly’s, het huisorkest van de Draka/Polva. De personeelsvereniging regelde de optredens van deze band. “Herman Atsma was de leider van die band en hij vroeg mij of ik erbij wilde komen als drummer. Ze

speelden top -40 nummers en dat vond ik wel leuk. Toen hij mij vroeg zei hij er wel bij dat ze een optreden hadden over 14 dagen, dus dat ik in die periode even snel alle nummers moest leren. En niet alleen als drummer, maar ook als zanger! Volgens Herman was dit wel te doen…Ik was toen rond de 15 jaar en ging er vol tegen aan en inderdaad was het te doen. Het optreden was in de Nieuwe Doelen voor een buurtvereniging en volgens mij vond iedereen het erg leuk. Ik in ieder geval! Na deze band kwam ik in een trio terecht. Deze kwam voort uit de Drapoly's, Trio King Traply's. Ik heb hier ook een mooie tijd mee gehad. Net als in het duo met Piet Dekker. Drummen en zingen was altijd mijn ding en af en toe pakte ik de trompet erbij. Ik werkte in die tijd op zaterdag bij E.P. Bom in Grootebroek. Dat was een grote muziekhandel. Ik kwam daar Henk Groeneveld tegen, die daar muziekles gaf. Henk zat toen nog op het conservatorium. Daarvoor speelde Henk al in de begeleidingsband van vader Abraham als toetsenist. Ook het begeleidingsorkest van Ben Kramer hoorde tot zijn werkzaamheden. De muziekhandel had jaarlijks een stand op de Flora in Bovenkarspel. Toen Henk en ik daar samen aan het werk waren, konden we het niet laten om wat muziek te maken. De instrumenten stonden er tenslotte. We hadden al snel veel publiek om ons heen en dat was nou net niet de bedoeling. Naast ons stond de firma Moeskops en daar trokken we al de klanten bij weg. We kregen van de organisatie te horen dat we geen muziek meer mochten maken in de stand. Henk oefende veel thuis en ik kwam daar ook wel. Zo zijn we samen het duo Zig-Zag begonnen. Eerst met zijn tweetjes en vervolgens kwam Hanny Groeneveld erbij als zangeres. Hanny heeft ook weleens meegedaan met KSM. Volgens mij is zij de eerste zangeres geweest die een vocale bijdrage had in een concert van KSM. Ik heb 22 jaar in Zig-Zag gezeten. In die tijd heb ik weleens nagedacht om beroepsmuzikant te worden, maar even snel heb ik dat weer opzij gezet. Ik houd namelijk niet zo van dat wereldje. Aan de ene kant lachen ze tegen je, maar als je je omdraait zijn ze niet zo aardig tegen je. Dit soort dingen hoorde ik ook wel van mijn vader en ik houd er niet van als je niet eerlijk wordt behandeld. Ik hield het dus maar lekker bij de amateurbandjes en orkesten. Met Henk (die het 'Apen- lied' heeft geschreven) en Hanny samen, heb ik het Lied van het Oetang Orkest van Sprookjeswonderland ingespeeld en ingezongen. Wij zijn daar nog dagelijks te horen! Ik was in die tijd ook de eerste drummer bij het KSM. Het KSM had namelijk wel iemand die de grote trom bespeelde en de kleine trom en iemand op tamboerijn en de pauken, maar geen slagwerker. Bij een nummer van Jaap Ham, een Choral And Rock Out (http://www.youtube.com/watch?v=YURkz85YGNE), hoorde eigenlijk wel een volledig drumstel, dus toen werd ik daar voor gevraagd. Ik was toen een jaar of zestien. KSM was en is nog steeds een orkest, dat er van houdt om nieuwe dingen te doen. Daar lopen ze altijd in voorop. Toch ben ik ook een tijdje weggeweest bij KSM. Toen ik negentien was, moest ik in dienst. Ik was gelegen in Ermelo en reed daar op de vrachtwagen. Ik miste de muziek wel en hoorde toen dat ze bij de Amsterdamse Militaire Kapel mensen zochten. Ik heb gesolliciteerd, moest ook voorspelen en ze wilden mij wel hebben. Helaas lieten ze mij in Ermelo niet gaan, want ik was daar de chauffeur met de meeste ervaring. Toen ik een jaar of dertig was, werd ik gevraagd door Wil Veenstra of ik weer bij het orkest wilde komen spelen en zo kwam ik toch weer bij KSM terecht. Op die manier kon ik ook mijn trompetspel bijhouden, want drum en zang dat lukte wel op vele manieren. Ik ben bij diverse koren ook drummer geweest. Bij de Arksingers in Grootebroek en bij

Jurie tijdens een optreden met No PressSure bigband

Reaching Hand met Fred de Graaff en Regospel met Wim Broer in Enkhuizen. We zijn nog een coverband gestart met blazers erbij. We wilden alles kunnen spelen en daarbij hoort dus ook muziek voor bruiloften. Helaas was dit maar van korte duur, want niet alle muzikanten hielden van deze feestoptredens. Vanuit deze band is toen het Accent ontstaan. Daar speelden we met zijn vieren en het slagwerk en zang was mijn deel. Daarvoor was ik met Zig-Zag gestopt, want Henk kon helaas, door een ziekte, niet meer volledig spelen. Ik dacht toen, dan ga ik een jaartje niets doen, maar dat lukte dus niet want voor ik het wist zat ik in Accent".

De Michael Bublé van No PressSure

De stap naar de jazzmuziek maakte Jurie door mee te doen met jamsessions. "In Du Passage werd toentertijd nog weleens gejamd en daar ging ik dan kijken én meespelen. Dat was weer even wat anders dan top-40 muziek. Je moet je echt inleven in deze muziek, want daar zitten weer hele andere dingen in. Ik heb toen ook nog een keer ingevallen bij de Old Fashioners met Leo Haemels. Ik ben eigenlijk heel breed geïnteresseerd in muziek. Maar de jazzmuziek vind ik vooral interessant worden vanaf de tijd van de 'Dutch Swing'. Dat heeft voor mij wel wat. Al enkele jaren maak ik nu deel uit van de Big Band No PressSure. Ik werd hiervoor gevraagd door Harm Veenstra. Met de dirigent, Jeroen Woelders speelde ik in de band Accent. De zangeres van No PressSure had 14 dagen vóór een concert afgezegd en vandaar dat ik gevraagd werd. Ik lijk wel een abonnement te hebben op 14 dagen! Ook nu moest ik dus heel snel alle nummers leren, maar ook dat is gelukt. En ik mocht blijven."

Op de site van de Bigband No PressSure staat het volgende beschreven:

No PressSure, één van West-Frieslands succesvolste bigbands is een 17-koppige bigband onder leiding van Jeroen Woelders. Zij verzorgt optredens bij o.a. Bedrijfsfeesten, Jazzfestivals, Stadsfeesten/Braderieën, bruiloften, festivals en andere feesten. Voor de zang tekent Jurie de Boer uit Enkhuizen. In hem heeft NoPressSure zijn eigen Michael Bublé gevonden. Een van zijn beste vertolkingen is het nummer Mack The Knife dat inmiddels in heel Europa bekend is in de uitvoering van Robbie Williams. Maar ook in The Lady Is A Tramp en Have You Met Miss Jones trekt hij alle registers open. En wat dacht u van I've Got You Under My Skin van Frank Sinatra? Al deze nummers worden uitgevoerd in de overbekende swingende stijl uit de vijftiger jaren. Voor liefhebbers van jazzlegendes als Glenn Miller, Duke Ellington, Count Basey en Neal Hefti een fantastisch avondje uit en - zitten blijven is niet verplicht, swingen mag! No PressSure staat al sinds 1997 onder leiding van Jeroen Woelders, ook al geen onbekende in de muziekwereld. Jeroen Woelders is niet alleen een uitstekende orkestleider maar heeft ook diverse arrangementen op zijn naam staan. Op het repertoire van No PressSure staan van zijn hand onder andere Bye Bye Blackbird en How High The Moon.

Jurie kan zich enorm uitleven in het Sinatra blokje tijdens een concert. "Er wordt dan ook gezegd, het is jouw drie kwartier. Maak er je eigen show van. Jij staat ervoor! We hebben met de bigband een keer opgetreden bij de Sinatra Society in Amsterdam en daar hebben we uiteraard dit blok ook gedaan. Het publiek was super enthousiast. Dat was echt een optreden om niet meer te vergeten. In principe vind ik alle optredens leuk. Je wilt er voor het publiek én voor jezelf een leuke avond van maken. En dat is ook bij bruiloften zo. Als je dan iemand moet begeleiden, die – bijvoorbeeld - zelf een eigen gemaakt lied wil zingen, dan is het ook altijd een kunst om tegelijk weer te eindigen. Vaak zeggen ze dan na afloop, dat het nog nooit zo goed gegaan is".

Muziek is en blijft zijn passie als hobby. De jazzmuziek is door de Hot News én door de bigband ook in beeld. "Maar ik zou daar later nog wel meer in willen gaan doen. Een jazzband met een show erbij. Dat lijkt mij geweldig. En met No PressSure weer eens optreden op het jazzfestival, dat vind ik ook heel leuk om te doen". We hopen dan ook dat we Jurie - naast de vormgever van ons mooie clubblad - ook in die hoedanigheid tegenkomen in de jazzwereld.

Jacintha Floris